

A group of people is walking away from the camera on a paved path that leads up a grassy hill. The scene is captured during a golden sunset, with the sun low on the horizon, creating a strong lens flare and casting long, soft shadows. The people are seen from behind, with their legs and feet in focus. The overall mood is peaceful and contemplative.

CESTA KE KRISTU

ELLEN G. WHITEOVÁ

CESTA KE KRISTU

Přeloženo z anglického originálu Steps to Jesus vydaného v roce 1981
vydavatelstvím Review and Herald Publishing Association, Hagerstown,
MD, USA (ISBN 0-8280-1343-8).

Copyright © Review and Herald, 1981

Vydání první © Amazing Discoveries, z.s., Brno 2017

Překlad © Advent-Orion, Praha 2005

Foto © Amazing Discoveries, z.s.

Většina citátů z Bible je uvedena z překladu © Slovo na cestu.

Ostatní biblické citáty jsou převzaty z © Českého ekumenického překladu.

Vydalo Amazing Discoveries, z.s., Příkop 843/4, Brno

Sazba a grafická úprava: BcA. Hana Hloučová

Vytiskla Tiskárna Jedlička, Orličky 103, 561 55

ISBN 978-80-906316-3-2

www.adcz.cz

PŘEDMLUVA

Jen málo knih se může chlubit takovým rozšířením jako svazek, který držíte v rukou. Kniha byla přeložena do více než sto padesáti jazyků, dočkala se bezpočtu různých vydání a milionových nákladů. Stále přináší inspiraci a vede čtenáře po celém světě k odpovědím na odvěké otázky lidské existence.

Anglický originál byl poprvé vytištěn v roce 1892 pod názvem *Steps to Christ* (Cesta ke Kristu). V průběhu dvacátého století byl nejméně třikrát přeložen do češtiny a vydán pod uvedeným názvem. Vydání v původním jazyce už asi nedokáže nikdo spočítat. I když od sepsání knihy uplynula doba delší než jedno století, obsah neztratil nic na aktuálnosti a důležitosti.

Úctyhodný věk knihy je patrný z jazyka a stylu, kterým byla původně napsána. Nakladatelství, které dílo od samého počátku nabízí, se před několika lety pokusilo celý text jazykově zmodernizovat a přiblížit tak dnešnímu čtenáři. Jazykově upravené dílo vydalo pod názvem *Steps to Jesus* (Cesta k Ježíši). Právě tuto knihu jsme vybrali jako předlohu pro nové vydání.

Text dokáže přiblížit základní kroky na cestě víry i těm, kteří nemají žádné povědomí o náboženství a neznají křesťanskou terminologii. Knihu jsme rozšířili o příběhy, které dokreslují předkládané myšlenky, podněcují k přemýšlení a prohlubují zážitek z četby. Grafické zpracování knihy má za cíl umocnit chvíle četby vybranými obrázky z přírody, kterou pro nás Bůh stvořil.

Autorka, Ellen Gould Whiteová (1827–1915), se narodila na východním pobřeží Spojených států amerických,

ve městě Gorham, ve státě Maine. V tzv. Nové Anglii prožila také první část svého života. V době osídlování a rozvoje amerického středozápadu přesunula těžiště své intenzivní přednáškové a literární činnosti do oblasti velkých jezer na hranicích mezi Spojenými státy a Kanadou. V letech 1885 až 1887 podnikla přednáškové turné po Evropě. Na dalších devět let přenesla své působiště do Austrálie a na Nový Zéland. Poslední léta svého života strávila v Kalifornii. Napsala stovky článků do různých časopisů a připravila a vydala čtyřicet pět knih různého rozsahu i zaměření. Jsou to knihy přibližující Bibli, knihy o výchově a vzdělávání, knihy o zdraví i zdravotnictví, a zvláště knihy o praktickém křesťanství. Některé z nich dosáhly více než milionového nákladu.

Knihy *Cesta ke Kristu* naznačuje řešení základních otázek člověka a chce mu ukázat, kde a jak najde skutečný vnitřní pokoj, vyrovnanost, cíl a smysl svého života. Představuje a vysvětluje kroky na cestě víry, které vedou ke skutečné a trvalé radosti, po níž všichni toužíme.

Vydavatelé

OBSAH

1. KAPITOLA BEZPODMÍNEČNÁ LÁSKA	9
2. KAPITOLA NEJVĚTŠÍ POTŘEBA ČLOVĚKA	21
3. KAPITOLA JAK SE ZBAVIT POCITU VINY	31
4. KAPITOLA ČISTÉ SVĚDOMÍ	53
5. KAPITOLA ÚPLNÉ ODEVZDÁNÍ	63
6. KAPITOLA VNITŘNÍ POKOJ A VYROVNANOST	73
7. KAPITOLA JAK PROŽÍT OPRAVDOVOU ZMĚNU	85
8. KAPITOLA TRVALÝ POKOJ	101
9. KAPITOLA LÁSKA A SLUŽBA	117
10. KAPITOLA SMĚŘOVAT VÝŠ	129
11. KAPITOLA SÍLA MODLITBY	141
12. KAPITOLA VÍTĚZSTVÍ NAD POCHYBNOSTMI	159
13. KAPITOLA OPRAVDOVÁ RADOST	173

ÚVODNÍ PŘÍBĚH:

Sirotcí

Německo 1945. Náš oddíl se vrátil z celonočního průzkumu. Byli jsme na smrt unavení a hladoví. Pronikli jsme dvanáct kilometrů hluboko do nepřátelského území, ale získali jsme jen velmi málo informací. Dva muži z našeho oddílu padli a sedm utrpělo zranění.

Pomalu jsem se loudal k boudě, která sloužila jako jídelna. Když jsem se najedl, šel jsem k popelnícím před boudou, abych vyhodil zbytky.

A tam jsem je uviděl – pět německých dětí. Stály tam s malými plechovkami v rukou a mlčky žadonily o zbytky jídla. Bylo zima a děti měly nožky obalené starými hadry. Podle mého odhadu jim mohlo být tak tři, čtyři a pět let – tři chlapci a dvě děvčata.

Zůstal jsem stát u malé dívenky. Musel jsem myslet na tisíce jiných dětí, které trpěly ve válkou sužovaných zemích podobně jako těch pět tady. Dal jsem jim všechno, co mi z večere zbylo. Věděl jsem, že ty děti nemají sebemenší naději. Patnáct kilometrů odtud byla fronta a dělostřelecké granáty dopadaly stále blíže. Jak by mohly přežít, až se dělostřelba ještě více přiblíží?

Oslovil jsem holčičku německy. Jakmile uslyšela rodnou řeč, její tvářička se úplně rozzářila. Vytáhl jsem z kapsy malou tabulku čokolády a vložil ji do její ruky. Oběma rukama mě vzala kolem krku a pevně mě objala. Vzal jsem ji do náruče a po tvářích se mi začaly kutálet slzy.

Spojené státy 1959. Seděl jsem ve školní aule, ale moje myšlenky se vracely do Německa o čtrnáct let dříve. Absolventský ročník pochodoval uličkou v plné parádě. Po všech řečnických projevech pozval ředitel na pódium nejlepší studentku ročníku, moji dceru Gretchen Wernerovou. Gretchen přednesla oficiální poděkování a pak začala vyprávět o svém nejtěplejším dětství, o Německu a hrozných dnech války, o tom, jak spolu se sourozenci žili ze zbytků jídla od amerických vojáků a jak vojáci na ně byli hodní.

Vyprávěla, jak se dostali do tábora amerických průzkumníků zrovna ve chvíli, kdy se jednotka vrátila z noční akce, a jak se tam setkali s americkým zdravotníkem, který je nyní jejich tátou. Trvalo dlouho, než byly vyřízeny všechny úřední formality pro adopci. Jejich dědeček, senátor Spojených států, všechno zařizoval, aby mohli spolu se svým novým tatínkem odplout do Ameriky.

Pak přišla za mnou a podala mi malý obal od čokolády, kterou jsem kdysi dal malé Gretchen, své dceři, když jsem ji jako malé dítě uviděl a zamiloval si ji. Jak řekla, byl to pro ni symbol nesobecké lásky k ubohému, hladovému sirotku, který se strašně bál.

Dodnes si tento obal schovávám. Připomíná mi jiného tatínka – nebeského Otce, který uprostřed mnohem větší války dal svého jediného Syna, aby zemřel za nás na kříži. Jak osamělý a chudý by byl můj život, kdybych tenkrát jako vojenský zdravotník nepotkal pět hladových sirotek a kdyby nás všechny nezahrnula Boží milost a dobrota.

BEZPODMÍNEČNÁ LÁSKA

Příroda i Bible vyprávějí o Boží lásce. Bůh – náš nebeský Otec – nám dává život, moudrost a radost. Sledujme úžasnou nádheru přírody. Přemýšlejme o tom, jak se Bůh stará a vytváří příznivé prostředí pro všechno živé.

Svit slunce i kapky deště svědčí o lásce Tvůrce. Vyprávějí o něm i hory, moře a úrodné pláně. Uspokojuje každodenní potřeby všech živých tvorů. Starozákonní pěvec David o Bohu napsal: „*S nadějí tě, Pane, všichni vyhlížejí, ty jim dáváš pokrm v jejich pravý čas, otvíráš svou ruku, vše živé sytíš, těší se z tvé neustálé dobroty.*“ (Žalm 145,15.16)

Když Bůh stvořil Adama a Evu, neměli v sobě ani náznak zla a prožívali dokonalé štěstí. Země, která vyšla z rukou Tvůrce, byla nádherná. Nic nebylo pokažené, nic neumíralo. Adam s Evou však nerespektovali Boží řád – Boží zákon lásky. Jejich neposlušnost vnesla do světa zármutek a zánik. Bůh však projevoval svou lásku i tehdy, když zlo začalo přinášet utrpení.

Bible nám vysvětluje, že Bůh sdělil prvním lidem, jaké důsledky bude mít jejich neposlušnost. Tyto důsledky však budou člověku svým způsobem prospěšné. Bůh dovo-

lil, aby na zemi začalo růst trní a bodláčí. Dovolil, aby těžkosti a problémy naplnily život lidí namáhavou prací a starostmi. Právě tyto problémy měly lidem pomoci, aby se pozvedli z úpadku a degradace působené hříchem. Ve světě zla a hříchu však není jen bolest a smutek. I samotná příroda nabízí naději a povzbuzení. Vždyť i plevel kvete a trní pokrývají růže.

Bůh je láska. Dosvědčuje to každý květ a každé stéblo trávy. Ptáci svým zpěvem svědčí o Boží laskavé péči. Květy, které naplňují vzduch vůní, stejně jako vysoké stromy v lese nám připomínají, že Bůh chce, aby jeho děti byly šťastné.

Bible nám představuje Boží charakter. Bůh sám nás ujistil o své nekonečné lásce a o svém milosrdenství.

Mojžíš kdysi prosil: „*Dovol mi spatřit tvou slávu.*“ Bůh mu na to odpověděl: „*Dobrá, projdu před tebou v celé své dobrotě a poodhalím ti svůj charakter. Dám ti bytostně poznat svou milost a soucit, který mám s lidmi.*“ (Exodus 33,18.19) Boží dobrota, to je jeho sláva.

Bůh procházel kolem Mojžíše a prohlásil: „*Jsem Hospodin, soucitný Panovník a laskavý Bůh. Jsem shovívavý, milující a věrný. Prokazuji svou přízeň tisícům obyvatel země a odpouštím jim jejich viny, vzdor i nepravosti. Přesto však žádnou špatnost jen tak nepřehlížím a dopouštím, aby se zhoubné důsledky provinění rodičů podepsaly na jejich potomcích až do třetí nebo čtvrté generace.*“ (Exodus 34,6.7) Bůh projevuje vždy trpělivost a slitování, jeho láska se nemění.

Bůh nás k sobě přitahuje různými způsoby. Promlouvá k nám prostřednictvím přírody i nejhlubší a nejsoucinnější lásky, jakou člověk může prožít. Nic z toho však plně nepředstavuje Boží lásku.

Přestože nám Bůh o sobě podal tolik důkazů, nepřítel dobra, satan, zaslepil lidi tak, že Boha neuznávají nebo ho považují za tvrdého a bezcitného soudce a mají z něho strach. Našeptává, že Stvořitel stále hledá na lidech chyby, aby je mohl trestat. Ježíš Kristus přišel na tento svět, aby nám lidem ukázal, že to není pravda. Ukazoval lidem bezpodmínečnou Boží lásku.

SYN PŘEDSTAVIL OTCE

Ježíš Kristus – Boží Syn – představil lidem, jaký Bůh ve skutečnosti je. *„Boha nikdo z lidí neviděl; jenom ten, který má k němu blízko jako jediný Syn k Otci, nám o něm sdělil pravdu.“ (Jan 1,18) „Otec mi svěřil všechno, jenom Otec zná Syna a Otec zná jenom Syna a ti, kterým ho Syn zjeví.“ (Matouš 11,27)*

Když se jeden z apoštolů obrátil na Ježíše Krista s prosbou: *„Ukaž nám Otce“*, Ježíš mu odpověděl: *„Filipe, tak dlouho s vámi žiji a ty jsi mne ještě nepoznal? Jak se tak můžeš ptát? Kdo vidí mne, vidí Otce. Proč mne tedy žádáš, abych ti ho ukázal?“ (Jan 14,8.9)*

Ježíš Kristus svým posluchačům představil úkol, který má na zemi splnit. Prohlásil: *„Duch Boží mě vede, protože mne Bůh určil, abych chudým přinesl radostnou zprávu, uzdravil ty, kteří jsou v srdci zraněni, sňal lidem pouta, kterými jsou svázáni, slepým abych vrátil zrak, utlačené osvobodil a ohlásil, že teď přichází čas, kdy se Bůh chce nad každým slitovat a zachránit ho.“ (Lukáš 4,18.19)*

To bylo jeho poslání. Procházel zemi, konal dobro, uzdravoval nemocné a trápené satanem. V celých vesni-

cích najednou nebylo slyšet nářek nemocných, protože tudy prošel a uzdravil trpící.

Činy Ježíše Krista dokazovaly, že přišel z nebe. Každý jeho čin dokazoval lásku a milosrdenství. Motivovala jej láska k lidem.

Boží Syn se stal člověkem proto, aby mohl pomáhat lidem. Ani ti nejchudší a nejprostší lidé se nebáli za ním přijít.

Dokonce i malé děti mu chtěly být nablízku. Rády mu sedaly na klín a dívaly se do jeho přemýšlivé a láskyplné tváře.

Nikdy nezatajil ani jediné slovo pravdy, mluvil však vždy s láskou. Byl zdvořilý, laskavý a pozorný. Za žádných okolností nebyl hrubý a nikdy nemluvil přísněji, než bylo zrovna nezbytné. Nikoho zbytečně nezranil. Nikdy lidem nevyčítal jejich slabosti. Říkal pravdu, ale vždy s láskou.

Mluvil proti neupřímnosti, proti nevěře, špatnosti a hříchu, v jeho hlasu však přitom vždy zněl zármutek a lítost.

Plakal nad městem, které měl tolik rád, protože ho nepřijalo

a odmítlo to, co nabízel – pravdu, cestu a život. Lidé se postavili proti němu – proti svému Zachránci – on je měl však stále rád a bylo mu jich líto. Ježíš Kristus nežil samolibě, ale opravdově se zajímal o druhé. V jeho očích měl každý člověk velkou cenu. Ke každému přistupoval s láskou. Vnímal, že každý člověk potřebuje záchranu.

Ježíšův život ukázal jeho charakter, byl však také svědectvím o charakteru Boha. Prostřednictvím svého Syna nám Bůh projevuje svou lásku. Ježíš Kristus – soucitný, laskavý Zachránce – to byl Bůh, „*který přišel na svět v lidském těle*“ (1. Timoteovi 3,16).

ZEMŘEL, ABY NÁS ZACHRÁNIL

Ježíš Kristus žil, trpěl a zemřel proto, aby nás zachránil. Přišel jako „muž bolesti“, abychom my mohli mít podíl na věčné radosti.

Bůh dovolil, aby jeho Syn opustil slávu nebes a přišel na tento svět zamořený zlem. Dovolil mu jít do světa, na který padá stín smrti.

Dovolil, aby odešel z jeho přítomnosti a z prostředí, kde jej uctívali andělé. Dovolil, aby byl ponižován, hanoben a nakonec zemřel. To však nebylo samoučelné. „*On trpěl za naše vlastní provinění a klesal pod tíhou našich nepravostí... Vzal na sebe odplatu za naše provinění, aby nám přinesl pokoj. Uzdravil nás svými ranami a utrpením.*“ (Izajáš 53,5)

Sledujme Pána Ježíše na poušti, v Getsemanské zahradě a na kříži! Naprosto bezhříšný Boží Syn na sebe vzal tíhu všech lidských provinění. Předtím byl vždy dokonale zajedno se svým nebeským Otcem, nyní však cítil propast, kterou mezi námi a Bohem vytváří hřích. Proto z jeho úst zazněl výkřik smrtelné úzkosti: „*Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?*“ (Matouš 27,46) Srdce mu zlomila tíha všech lidských provinění, hrozná schopnost zla – hříchu – odloučit člověka od Boha.

Ježíš Kristus však neobětoval svůj život proto, aby v Bohu vzbudil lásku vůči nám. Nezemřel proto, aby Boha přiměl nabídnout nám záchranu. Naopak, „*vždyť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho uvěří, unikl záhubě a získal věčný život*“ (Jan 3,16).

Bůh – nebeský Otec – nás nemiluje proto, že Ježíš za nás zemřel, ale byl ochoten obětovat svého Syna, protože nás miluje. Prostřednictvím Ježíše Krista Bůh prokázal hříšnému světu bezpodmínečnou lásku. „*Bůh s námi prostřednictvím Ježíše Krista uzavřel mír.*“ (2. Korintským 5,19) Bůh trpěl spolu se svým Synem.

Utrpením v Getsemane a smrtí na kříži zaplatil cenu za naši záchranu.

Ježíš Kristus prohlásil: „*Protože dávám svůj život, Otec mne miluje a z lásky mi ho zase vrátí.*“ (Jan 10,17) Jako by

tím říkal: „Můj Otec vás má tolik rád, že miluje i mne více, protože jsem byl za vás ochotný zemřít. Zemřel jsem místo vás, abyste mohli dosáhnout odpuštění. Protože jsem to byl ochoten vykonat, mám ještě užší vztah s Otcem. Nyní Bůh zůstává spravedlivý, a přesto může zachránit každého hříšného člověka, který ve mě uvěří.“

Zachránit nás mohl pouze Boží Syn – Ježíš Kristus. Jedině on nám mohl přiblížit Otce, protože je s ním jedno. Mohl nám představit jeho lásku, protože znal její hloubku i její šířku. Nic jiného než nepochopitelná oběť Ježíše Krista nám nemohlo ukázat, jak Bůh miluje hříšného člověka.

„Vždyť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho uvěří, unikl záhubě a získal věčný život.“ Dal Ježíše Krista, aby žil s lidmi, aby na sebe vzal jejich hříchy a provinění a zemřel za ně. Bůh svého Syna daroval tomuto světu. Tím, že se stal člověkem, poznal Ježíš Kristus, jak se lidé cítí a co potřebují. Je jedno s Otcem, a přesto se navždy spojil s lidským rodem, nestydí se nazývat nás svými bratry (viz Židům 2,11).

Ježíš Kristus je oběť za naše viny – obětovaným beránkem, je náš právní zástupce, je náš bratr a stojí v lidské podobě před trůnem nebeského Otce. Navždy bude vypadat jako člověk a bude spojen s lidstvem, které přišel zachránit. Je také Synem člověka.

Všechno to podstoupil proto, aby nás vymanil z úpadku, který působí na tomto světě hřích, aby se i v nás mohla projevovat Boží láska a abychom mohli prožívat radost ze života podle Božích požadavků.

Tím, že dal svého jediného Syna, aby za nás zemřel, nebeský Otec přinesl obrovskou oběť a zaplatil za naši zá-

chranu nepředstavitelnou cenu. Právě velikost této ceny by nám měla naznačit, čím bychom se měli podle Božích představ stát. Jeden z nejbližších spolupracovníků Ježíše Krista, apoštol Jan, zřejmě pochopil rozměry Boží lásky více než ostatní apoštolové. Chtěl nám ji popsat, ale nenašel dostatečně výstižná slova; proto napsal: „*Jak nás Otec miluje! Přijal nás za syny a dcery. Lidé nás často nechápou, protože Boha neznají.*“ (1. Janův 3,1) Jak nesmírnou cenu v jeho očích máme!

Když se člověk rozhodl pro zlo – pro hřích – stal se otrokem satana, Božího nepřítele. Vírou v Ježíše Krista, díky jeho oběti, se však člověk může stát Božím dítětem. Tím,

že se Ježíš Kristus stal člověkem, pozvedl nás tak, že se spojením s ním můžeme stát nositeli titulu „Boží děti“.

Taková láska nemá obdoby. Můžeme se stát dětmi nebeského Krále, to je jedinečný slib. Přemýšlejme o lásce Boha vůči světu, který ho nemá rád.

Přemýšlíme-li o Boží lásce, vede nás to k pokoře. Rozjímáme-li o oběti Ježíše Krista, dostáváme se blíže k Bohu. Čím více se snažíme poznat, jaký Bůh je, a čím více přemýšlíme o kříži Ježíše Krista, tím více poznáváme Boží laskavost, dobrotu a ochotu odpustit. Zjišťujeme také, že Bůh je čestný a spravedlivý. Poznáváme jeho nekonečnou lásku a soucit, které jsou daleko větší než láska matky vůči neposlušnému dítěti.

ÚVODNÍ PŘÍBĚH:

Jak nadzvednout loď

V naší historii, kterou ovlivnily objevitelské výpravy spojené s osvojováním přírodního bohatství, hrála velkou roli plavební doprava. Voda ve spojení s hurikány však dokáže být život ohrožujícím živlem, a tak leží na dně oceánů, moří a řek něco kolem tří milionů vraků, z nichž některé dodnes ukrývají nepředstavitelné bohatství.

Na přelomu středověku a novověku to byly především výpravy do Nového světa, kam mířily za zlatým pokladem koráby všech tehdejších evropských velmocí. Necelá polovina z nich se však do své země nevrátila: byla přepadena piráty nebo se zasažena hurikánem rozbila o skály. Mnohé z nich voda stáhla pod hladinu.

Tyto lodě dosud lákají lovce pokladů. Ani s moderní technikou však není jednoduché se k těmto vrakům dostat. S vraky lodí se však často setkáváme i na dně řek, kde mohou bránit přirozenému toku řeky a vytvářet nebezpečnou překážku. Dalším důvodem k jejich odstranění bývá stavební činnost. A právě do této situace se dostali stavaři jisté zahraniční společnosti.

Představte si, že na dně řeky leží potopená loď, naplněná štěrkem a kamením, a vy ji máte za úkol odstranit. Jaký postup byste zvolili, abyste ji vytáhli na hladinu? S dnešními technickými možnostmi se tento úkol může zdát snadný. A přesto měl nečekané řešení.

Skupina inženýrů měla postavit nový most přes řeku neda-leko jejího ústí do moře. K nemilému překvapení však zjistili, že právě v místě, kde potřebují vybudovat hlavní pilíř mostu, leží na dně řeky stará rybářská bárka, kterou kdysi naplnili štěr-

kem a kamením a nechali ji klesnout ke dnu. Technici vyzkoušeli všechny dostupné metody a prostředky a nechali přivést nejvýkonnější jeřáby, aby starou loď odstranili ze dna. Bez úspěchu.

Nakonec jeden z nejmladších členů týmu přišel s neobvyklým nápadem. Navrhl, aby nechali přitáhnout dvě velké prázdné nákladní lodě a při odlivu, kdy je hladina nejnižší, je co nejtěsněji lany přivázali k potopené lodi. Až mořský příliv zvedne hladinu, možná zvedne zároveň prázdné nákladní lodě, a třeba i potopenou bárku. Protože vedoucí projektu neměli na vybranou, souhlasili, že vyzkoušejí i tuto možnost.

Při odlivu vykonali všechny přípravné práce a pak již jen s napětím sledovali stoupající hladinu. Prázdné nákladní lodě se nořily do vln stále hlouběji, připevňovací lana byla napjatá k prasknutí. Když příliv stoupl ještě výše, najednou si dělníci povšimli, že se lodě daly do pohybu. Akce se podařila. To, co nezvládly ani nejsilnější jeřáby, dokázala voda působením gravitační síly Měsíce.

Někdy se nám může zdát, že jsme vyzkoušeli všechno a už neexistuje žádná možnost, jak s naším problémem hnout. Avšak Bůh může pomoci každému z nás. Dokáže i to, na co lidské síly nestačí. Chce každého z nás pozvednout z bahna zla, hříchu a bezcíllosti života. Přeje si, abychom si uvědomili, že tento svět není naším pravým a konečným domovem. Boží moc dokáže i to, na co jsou všechny lidské prostředky naprosto nedostačující.

NEJVĚTŠÍ POTŘEBA ČLOVĚKA

Bůh dal prvním lidem, Adamovi a Evě, vyvážené myšlení a ušlechtilý charakter. Měli čisté úmysly a zájmy beze stopy zla. Když se však rozhodli Boha neuposlechnout, jejich myšlení se změnilo. Sebeláska vytlačila jejich lásku k Bohu. Vzpoura proti Bohu – hřích – je tak oslabila, že už nebyli schopni vzdorovat moci zla. Stali se satanovými otroky, a kdyby jim Bůh nenabídl pomoc, zůstali by v tomto otroctví navždy.

Satan se snažil zkazit záměr, který Bůh sledoval stvořením Adama a Evy. Chtěl svět zamořit utrpením a smrtí. Potom by obvinil Boha, že za všechno to špatné může, protože stvořil lidi.

Před tím, než se Adam s Evou postavili proti Bohu, měli možnost s ním komunikovat přímo. V jeho přítomnosti byli šťastni, protože „v něm jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání“ (Koloským 2,3). Když se však dopustili hříchu tím, že Boha neuposlechli, už jim Boží čistota, Boží svatost, nepřinášela radost a snažili se před Bohem ukrýt.

Dnešní člověk jedná podobně. Protože se mu nelíbí to, co se líbí Bohu, není rád v jeho přítomnosti a nerad

s ním mluví prostřednictvím modlitby. Kdyby jej Bůh přijal do svého království v nebi, byl by tam nešťastný. Neměl by radost z toho, že může být s Bohem nebo s anděly.

Celý vesmír se řídí pravidlem nesobecké lásky. Všichni obyvatelé nebe milují Boha, protože Bůh miluje je. V srdci člověka, který má rád hřích, však Boží láska nenachází patřičnou odezvu. Myšlenky a chování takového člověka se podstatně liší od myšlenek a chování zachráněných, kteří se hříchu vzepřeli a budou žít v nebi. Byl by tam nešťastný. Před Ježíšem, světlem a zdrojem radosti, by se skrýval. Bůh žádným příkazem nevyloučil z nebe ty, kdo přijali hřích za svůj. Vylučují se sami. Nebyli by tam schopni žít. Boží sláva by se pro ně stala zničujícím žářem. Raději by zemřeli, než by pohlédli do tváře Ježíše Krista, který položil život, aby je zachránil.

My sami, svou vlastní silou, nejsme schopni vymanit se z moci zla – hříchu. Naše srdce je zamořeno hříchem a sami je nedokážeme změnit. *„Kdo dokáže, aby čisté vzešlo z nečistého? Vůbec nikdo.“ (Jób 14,4) „Jestliže někdo žije podle své přirozenosti, je ovládán sobeckými touhami. Žije-li však v někom Boží Duch, je jím také usměřňován. Vlastní touhy vedou ke smrti. Duch Boží však dává život a pokoj. Ti první nemají Boha příliš v lásce, protože je jim nepřijemný a jeho zákony jsou pro ně nepřijatelné.“ (Římanům 8,5–7)*

CO ČLOVĚKA ZMĚNÍ?

Výchova, dobré návyky a síla vůle – to všechno nám pomáhá jednat správně. Nedokáže to však změnit naši podstatu a zajistit čistotu našeho života. Jedině nový život, který

přijmeme od Boha – vnější síla, která působí v našem nitru, může z nás, kdo jsme měli původně rádi hřích, udělat lidi, kteří mají rádi skutečnou čistotu, svatost. Tou silou je Ježíš Kristus. Jedině jeho milost nás může oživit a přitáhnout k Bohu a k bezhříšnosti – čistotě, svatosti.

Ježíš Kristus prohlásil: „*Víš, na čem záleží? Na tom, aby se člověk znovu narodil, protože jinak se nestane občanem Božího království.*“ (Jan 3,3) Podstatné je, aby se člověk nechal vnitřně proměnit Bohem, aby přijal nové cíle a nová přání. Někteří lidé se domnívají, že stačí rozvíjet dobro, které už v sobě mají. To je však mylné pojetí a vede k tragickým koncům – k věčné smrti.

„*Člověku vyzbrojenému jen vrozenými schopnostmi jsou ovšem pravdy Božího Ducha proti mysli. Zdají se mu hloupé a nepochopitelné, protože pochopit se dají jen s pomocí Ducha.*“ (1. Korintským 2,14) Proto Ježíš vysvětloval: „*Nediv se mým slovům, že se musíte znovu narodit.*“ (Jan 3,5) O Ježíši Kristu je napsáno: „*Je zdrojem všeho života a pro lidi světlem na cestě k Bohu.*“ (Jan 1,4)

„*Jenom on je Spasitel a nečekejte, že se ozve ještě jiné jméno, které by znamenalo záchranu.*“ (Skutky 4,12)

U Boha můžeme sledovat laskavou dobrotu a otcovský soucit. Můžeme se přesvědčit, že jeho zákon je moudrý, spravedlivý a správný. Je to vlastně zákon lásky. Nestací však, abychom to všechno pochopili a uznali. Velký hlasatel křesťanství, apoštol Pavel, tomu dobře rozuměl, když prohlásil: „*Souhlasím se zákonem a uznávám, že je dobrý... Zákon je tedy sám v sobě svatý a přikázání svaté, spravedlivé a dobré.*“ Přestože to Pavel všechno věděl, prožíval bez-

moc a zklamání. Nakonec prohlásil: „*My jsme však slabí lidé, jako otroci prodaní hříchu.*“ (Římanům 7,16.12.14)

Pavel chtěl být čistý a spravedlivý před Bohem. Uvědomoval si však, že skutečnost je jiná a že není schopný se změnit, proto zvolal: „*Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti?*“ (Římanům 7,24) Podobně volali věřící ve všech dobách a ve všech zemích. Pro všechny platí stejná odpověď: „*Beránek Boží, který bere na sebe hříchy celého světa.*“ (Jan 1,29)

Bůh se snažil nejrůznějšími způsoby sdělit tuto skutečnost všem, kdo toužili zbavit se nadvlády hříchu ve svém životě. Když starozákonní patriarcha Jákob podvedl svého

otce a přivlastnil si požehnání, které měl dostat jeho bratr Ezau, musel utéct z domu. Zůstal sám a daleko od domova.

Nejvíce ze všeho jej však znepokojovala obava, že jej jeho vina odloučí od Boha. Zdrčený Jákob se uložil ke spánku na holé zemi. Obklopovaly ho jen pusté kopce, nad ním se třpytila hvězdnatá obloha. Když usnul, zdálo se mu, že jej zalilo jasné světlo. Ve snu viděl žebřík sahající od místa, kde ležel, až branám nebe. Po žebříku sestupovali a vystupovali andělé. Z nebeské slávy slyšel hlas, který jej těšil a povzbuzoval.

Zpráva z nebe odpovídala na jeho problém. Znovu dostal ujištění, že i jako hříšník se může díky Zachránci stát znovu Božím přítelem. Pocítil radost a vděčnost.

Žebřík v Jákobově snu představuje Ježíše Krista. Jen on může obnovit narušený vztah mezi člověkem a Bohem. Ježíš Kristus připomněl později Natanaelovi Jákobův sen slovy: „*Uvidíte nebesa otevřená a anděly Boží vystupovat a sestupovat na Syna člověka.*“ (Jan 1,51) Když Adam a Eva neposlechli Boha – a tedy zhřešili – odvrátili se od Boží lásky a přerušili přátelský vztah s ním. Sami se od Boha odloučili. Pak už nemohli mluvit s Bohem přímo. Ježíš Kristus však obnovil přerušené spojení. Vytvořil mezi nebem a zemí most, po kterém k nám mohou přicházet andělé, pomáhat nám a povzbuzovat nás. Umožnil hříšným, slabým a bezmocným přístup ke zdroji nekonečné moci.

POTŘEBUJEME POMOC

Ke všemu dobrému, oč se v životě snažíme, potřebujeme Boží pomoc. Každá naše snaha pomáhat druhým, aby vedli lepší život, vyzní bez Boží pomoci naprázdno. Pro lidstvo, které podlehlo moci zla, je Bůh jedinou nadějí. „*Všchno, co je dobré a dokonalé, pochází od Boha.*“ (Jakubův 1,17)

Bez Boha si také nedokážeme vypěstovat skutečně ušlechtilý charakter. Jediná cesta, která nás může přivést k Bohu, je Ježíš Kristus. Proto mohl prohlásit: „*Já jsem cesta k Bohu, pravda o Bohu a život s Bohem. Proto k mému Otci můžete přijít jen skrze mne.*“ (Jan 14,6)

Bůh má hluboký zájem o své pozemské děti. Jeho láska k nám je silnější než cokoli jiného. Tím, že nám dal svého

Syna, nám vlastně dal celé nebe. Ježíš Kristus tady na zemi žil a zemřel. Nyní slouží jako náš Zástupce v nebi, jako náš Velekněz. Andělé napomáhají tomu, abychom mohli být zachráněni. Nebeský Otec i Duch svatý usilují o naši záchranu.

Zamysleme se nad tím, jak velkou obětí Ježíš Kristus pro nás podstoupil. Projevme vděčnost za to, co všechno nebesa dělají pro záchranu ztraceného lidstva. Bůh podniká všechno pro to, aby nás přivedl zpátky k sobě domů.

Ježíš Kristus nabízí velkou odměnu, aby nás motivoval jednat správně. Slíbil nám radost v nebi, kde se budeme po celou věčnost rozvíjet duchovně, duševně i tělesně. Budeme žít ve společnosti andělů a prožívat lásku Boha Otce i Ježíše Krista.

Tato odměna by nás měla dostatečně motivovat, abychom svůj život odevzdali svému Tvůrci a Zachránci.

Na druhé straně nás Bible stejně naléhavě varuje, abychom nedělali to, co si přeje Boží nepřítel – satan. Upozorňuje nás, že hřích ničí náš charakter a přináší věčnou smrt. Na konci dějin tohoto světa Bůh odstraní zlo i jeho nositele.

Nezapomeňme na Boží milost. Co víc mohl Bůh ještě udělat? Vypěstujme si správný vztah k tomu, který nás tolik miluje. Přijměme Boží lásku i způsob, jak nás Bůh chce změnit, abychom se mu podobali. Tak se staneme přáteli andělů a budeme žít v souladu a ve společnosti Boha Otce i Syna.

ÚVODNÍ PŘÍBĚH:

Dluhy za přítele

Sir Walter Scott pocházel z bohaté právnícké rodiny. Vystudoval práva na Edinburské univerzitě a záhy získal pověst vynikajícího právníka a byl jmenován vrchním soudcem v hrabství Selkirkshire. To mu zaručovalo nejen dostatečný příjem, ale hlavně volný čas, který mohl věnovat své zálibě – psaní poezie.

Poté, co se mu bývalý spolužák a přítel z dětství James Ballantyne svěřil, že nemá pro svou tiskárnu dostatek zakázek, Scott si u nakladatele vymínil, že jeho další knihy budou tištěny u něj. Brzy jej mnohem více lidí znalo jako úspěšného básníka než právníka. Začal dostávat autorské honoráře, které často investoval do tiskárny svého přítele.

Od poezie přešel Walter Scott k próze. Naplnil knihkupectví, knihovny i domovy Angličanů a Skotů knihami dávných pověstí i příběhy historických postav. Jeho romantické básně i historické romány se staly bestselery. Získal obrovské jmění. Peníze se však u něho příliš nezdržely. Většina z nich skončila v bezedné propasti Ballantynových podnikatelských dobrodružství.

A pak přišlo, co přijít muselo. Ballantyne musel vyhlásit bankrot. Walter Scott zůstal naprosto bez prostředků a s dluhy ve výši 117 000 liber. V té době to byla astronomická částka.

Jeho přátelé mu radili, aby také vyhlásil bankrot, a nemusel tak platit dluhy za svého přítele. Scott věděl, že by to v jeho situaci bylo naprosto oprávněné. Hrdost a snaha očistit jméno přítele mu to však nedovolily.

Dal se do psaní. Pracoval tak usilovně, že si brzy podlomil své zdraví. Když nebyl schopen držet v ruce pero, lehl si do postele a diktoval pokračování písaři. Zanedlouho splatil čtvrtinu

dluhu. Horečně psal další básně, romány a životopisy. Po zaplacení poloviny dlužné částky se vybičoval k ještě intenzivnější činnosti, aby dostal všem závazkům. Poté, co splatil tři čtvrtě dluhu, jeho mozek vypověděl činnost, podobně jako jeho tělo. Kdykoli však měl světlou chvíli, okamžitě začal opět psát a plánovat další díla.

Přátelé mu zaplatili cestu lodí po Středozezemním moři, aby si odpočinul. On však v kajutě začal intenzivně pracovat na dvou nových románech, protože během světlých chvil si vždy znovu uvědomoval, že má pořád ještě dluhy, které chce splatit. „Než zemřu, musím ještě něco vykonat,“ opakoval stále.

Cestu lodí přerušil. Cítil, že mu již nezbývá mnoho času. Do milovaného Abbotsfordu se dostal v červenci 1832. I když už nedokázal sám chodit, vytrvale žádal o pero a papír, aby mohl psát. O dva měsíce později zemřel. Svědkové tvrdí, že po smrti vypadal vyrovnaně. Není divu, autorské honoráře za další díla spolehlivě pokryly všechny pohledávky. Své dluhy splatil do posledního haléře.

Jak je to nepochopitelné, když se někdo upracuje k smrti, jen aby očistil jméno dlužníka. Těžko se smiřujeme s tím, že by měl kdokoli položit život kvůli tomu, aby splatil dluhy, které někdo jiný nadělal svou hloupostí a neschopností. A přesně to vykonal Ježíš Kristus pro nás.

„On trpěl za naše vlastní provinění a klesal pod tíhou našich nepravostí. Vzal na sebe odplatu za naše špatnosti, aby nám přinesl pokoj.“ (Izajáš 53,4.5)

JAK SE ZBAVIT POCITU VINY

Jak může člověk obnovit svůj vztah k Bohu? Jak se může stát spravedlivým člověk, který podlehl zlu? Jedině prostřednictvím Ježíše Krista si můžeme porozumět s Bohem a zbavit se zla. Jak ale máme přijít ke Kristu?

Podobně se ptá mnoho lidí. O Letnicích v Jeruzalémě si celý zástup lidí uvědomil svou vinu. Posluchači se ptali Petra a ostatních apoštolů: „*Co máme dělat?*“ (Skutky 2,37)

Petr jim odpověděl: „*Litujte svých hříchů a vyznávejte je.*“ (Skutky 2,38) O několik dnů později na stejnou otázku odpověděl: „*Přiznejte svou vinu... a prostě Boha, aby vám odpustil.*“ (Skutky 3,19)

Litovat svých hříchů a rozejít se s nimi – to je pokání. Žádného hřichu se nevzdáme, pokud si neuvědomíme, jak je škodlivý. V našem životě nedojde ke skutečné změně, dokud nepřestaneme mít hřích rádi a pokud se nerozhodneme s ním skoncovat.

Mnozí z nás nechápou, co je to pokání. Litují, že se dopustili něčeho špatného. Dokonce se začnou jinak chovat, mají strach, že je jejich nesprávné činy přivedou do neštěstí. To ale není skutečné pokání, o jakém mluví Bible. Tito li-

dé litují, že jim spáchané zlo může přinést nepříjemnosti, nelitují však vlastního nesprávného jednání.

Ezauovi bylo líto, že jako důsledek svého nesprávného jednání provždy ztratil otcovské požehnání a bohatství. Balaám se vyděsil, když na cestě před sebou uviděl anděla s taseným mečem. Uznal: „*Zhřešil jsem*,“ protože se bál o život. Nebylo mu však skutečně líto toho, co dělal. Nezměnil postoj a nelitoval činu, který zamýšlel spáchat.

Jidáš prodal svého Mistra lidem, kteří jej chtěli zavraždit. Dodatečně potom litoval: „*Zhřešil jsem, zradil jsem nevinného člověka!*“ (*Matouš 27,4*) K takovému vyznání ho přiměl strach z trestu.

Bál se, že ho za tak strašný čin postihne trest. Ve skutečnosti však nelitoval, že prodal nevinného Božího Syna na smrt. Nebylo mu líto, že se rozešel s Ježíšem. Když na egyptského panovníka dolehl Boží trest, byl farao ochotný uznat, že jednal nesprávně. Chtěl se tak vyhnout dalšímu utrpení a dalším ztrátám. Jakmile však utrpení skončilo, okamžitě se znovu obrátil proti Bohu.

Všichni jmenovaní litovali, že jim jejich nesprávné činy – hříchy – přinesly bolestné důsledky, nelitovali však vlastních činů – hříchů samých.

Když se poddáme působení Božího Ducha, probudí se naše svědomí. Začneme si uvědomovat, jak dalekosáhlý a jak nedotknutelný je Boží zákon, že je základem Boží vlády v celém vesmíru stejně jako na naší zemi. Ježíš Kristus, „*pravé světlo, které osvěcuje každého člověka*“ (*Jan 1,9*), ukazuje i nejtajnější zákoutí naší mysli a odhaluje skrývané myšlenky. Poznáváme, jak spravedlivý je Bůh, a obáváme se přijít k němu, protože si uvědomíme, jak jsme se provinili

li a jak jsme zasaženi zlem. Uvědomujeme si, že on o nás ví všechno. Pak začneme chápat také Boží lásku, krásu jeho svatosti a radost, kterou přináší jeho bezhříšnost. Zatoužíme po tom, abychom byli také tak čistí a mohli se s Bohem opět spřátelit.

Král David se dopustil odporného zločinu. Jeho následná modlitba ukazuje, co je to opravdová lítost nad hříchem.

Nesnažil se svůj zločin zlehčovat. Nepokoušel se uniknout důsledkům svého činu. Pochopil, jak hroznou věc provedl a jak je ve svém nitru zkažený. Nenáviděl svůj čin. Prosil nejen o odpuštění, ale také o to, aby Bůh změnil a očistil jeho srdce. Toužil po radosti, kterou přináší správný způsob života – po radosti, kterou člověk prožívá, když žije v souladu s Bohem. Na základě vlastní zkušenosti vyznal: „Šťastný je člověk, jemuž jsou odpuštěny viny a překryty hříchy. Šťastný člověk, kterému už Bůh nepočítá nepravosti a v jehož srdci není klam.“ (Žalm 32,1.2)

*„Odpusť mi, Bože, odpusť mi,
prosím, pro lásku svoji odpusť mi hřích.
Slituj se, sejmi mé nepravosti,
umyj mou špínu, umyj sám.
Doznávám viny, které jsem spáchal,
moje svědomí mne utrápí.
Jistě jsem lidem ublížil, Pane,
tebe jsem zradil, urazil...
očist' mne tedy, smyj můj hřích!
Přestaň se dívat na moje viny,
smaž každou moji nepravost.*

*Stvoř mi zas, Bože, stvoř čisté srdce,
v mém nitru obnov upřímnost.
Nevyžeň mne, prosím, od své tváře,
neber mi Ducha svatého!
Navrať mi radost,
že jsem zachráněn,
mou mysl naplň pokorou.“
(Žalm 51,1–14)*

PRAVÁ LÍTOST

Takové pokání není v našich silách. K takové pokoře nás může přivést jedině Ježíš Kristus. On odešel do nebe, aby nám mohl udělit duchovní dary.

Mnozí nechápou pokání, proto také nepřijímají pomoc, kterou jim Kristus nabízí. Domnívají se, že nejdříve musí prožít pokání a pak teprve mohou přijít k Ježíši Kristu. Mají za to, že pokání připravuje půdu pro to, aby jim Bůh mohl odpuště hříchy.

Pravdou je, že člověk musí prožít pokání, aby mu Bůh mohl odpuště. Jedině když člověk pocítí opravdovou lítost nad svým nesprávným jednáním, pochopí, že potřebuje zachránce. Musí však ta-

kový člověk čekat dokud neprožije pokání, aby pak mohl přijít k Ježíši Kristu? Může potřeba pokání odvádět hříšného člověka od Spasitele?

Bible nikde nepíše, že hříšný člověk musí nejdříve prožít pokání, a pak teprve může přijmout pozvání: *„Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a nesete tíhu břemen, najdete u mne klid a úlevu.“* (Matouš 11,28) Právě Kristova milost a jeho moc vede k upřímnému pokání. Apoštol Petr to vyjádřil velmi výstižně, když o Ježíši prohlásil: *„Bůh ho vyvýšil jako vůdce a Spasitele a dal mu místo po své pravici, aby přinesl Izraeli pokání a odpuštění hříchů.“* (Skutky 5,31) Ježíš Kristus nás svým Duchem vede k pokání a k Božímu odpuštění.

Každá správná pohnutka vychází od Ježíše Krista. Jedině on může způsobit, že začneme hřích nenávidět. Pokaždé, když pocítíme touhu po pravdě a po čistotě života, pak každé, když si uvědomíme svou vlastní nedostatečnost a hříšnost, můžeme si být jisti, že na nás působí Boží Duch.

Ježíš Kristus slíbil: „*A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě.*“ (Jan 12,37) My, hříšní lidé, se musíme nejdříve seznámit se Spasitelem, který zemřel za viny celého světa. Když si uvědomíme, jak Boží Syn trpěl na kříži, začneme chápat Boží plán, pomocí něhož se nás snaží zachránit. Boží dobrota nás pak povede k pokání. Když Ježíš Kristus zemřel za hříšné lidstvo, projevil lásku, kterou sotva někdy plně pochopíme. Pokud si však začneme uvědomovat jeho lásku, dotkne se našich srdcí a ovlivní naše myšlení natolik, že začneme pocítovat lítost nad svým nesprávným životem.

Někdy se lidé začnou stydět za své nesprávné jednání a opustí některé ze svých nesprávných projevů, aniž si uvědomí, že je ovlivňuje Ježíš Kristus. Kdykoli však chtějí ve svém životě něco změnit, protože upřímně touží po dobru a spravedlnosti, působí na ně Boží moc. Působí na ně Boží Duch a vede je k lepšímu životu.

Když člověka začne přitahovat Ježíš Kristus a jeho kříž, začne si uvědomovat, že Ježíš zemřel za jeho hříchy, a nutně to ovlivní jeho svědomí. Dojde mu, jak hrůzné jsou jeho hříchy. Začne chápat něco o Kristově spravedlnosti. Začne si klást zásadní otázky: „Co je to vlastně hřích? Proč musel Ježíš Kristus zemřít? Je taková láska a takové utrpení nezbytné pro naši záchranu? Musel to všechno prožít, abychom my mohli získat věčný život?“

Hříšný člověk se může Boží lásce bránit a nemusí Ježíše Krista přijmout. Pokud nebude vzdorovat, Ježíš ho k sobě přitáhne. Dozví se o Božím plánu záchrany lidstva, které zasáhl hřích. Porozumí, jaký význam má Kristův kříž, a prožije pokání. Uvědomí si totiž, že i jeho hříchy způso-

bily utrpení a smrt Božího Syna. Bůh, který ovládá přírodu, oslovuje také lidi. Vyvolává v nich touhu po něčem lepším, co nemají. Nic na tomto světě nedokáže tuto touhu uspokojit. Vede je, aby hledali milost Ježíše Krista a radost, kterou přináší čistý život podle Boží vůle. Jen tak můžeme získat skutečný pokoj a vyrovnanost. Náš Spasitel a Pán se soustavně snaží odpoutat pozornost lidí od povrchních radovánek tohoto světa a zaměřit je na úžasné dary, které nabízí on. Ty, kdo, obrazně řečeno, hledají vodu u vyschlých studní tohoto světa, vyzývá: „*Kdo žízníš, pojď sem a čerpej zdarma vodu života.*“ (Zjevení 22,17)

Jestliže toužíš po něčem lepším, než co můžeš najít v tomto světě, pak k tobě mluví Bůh. Požádej ho, aby ti pomohl prožít opravdové pokání a poznat Ježíše Krista, jeho nekonečnou lásku a dokonalou čistotu.

PODSTATOU ZÁKONA JE LÁSKA

Svým životem Ježíš Kristus demonstroval, že Boží zákon stojí na lásce k Bohu a lásce k ostatním lidem. Žil proto, aby projevoval nezištnost, lásku a dobrotu. Když tedy pozorujeme život Ježíše Krista a necháme se jím ovlivnit, uvědomíme si, jaké nedostatky vykazuje náš život.

Možná, podobně jako Nikodém v době Ježíše Krista, máme pocit, že jsme dost dobří a nemusíme před Bohem projevit pokoru jako nějací hříšníci. Když nás však osloví život Ježíše Krista, dojde nám, že ani zdaleka nejsme dokonalí a nevinní. Uvědomíme si, že se vlastně chováme jako Boží nepřátelé a že celý náš život vykazuje sobectví. Když pochopíme, jak spravedlivý je on, uvědomíme si, že „*veške-*

ré naše spravedlivé činy spíše připomínají špínu“ (Izajáš 64,6). Jedině smrt Ježíše Krista na kříži může odstranit naše nedostatky a očistit nás. Jedině Ježíš může změnit náš život, abychom se mu začali podobat.

Pouhý záblesk Boží slávy odhalí sebemenší nedostatek našeho charakteru. I letmé srovnání s čistotou Ježíše Krista odhalí, jak nedostatečný je náš život. Vyjde najevo, jak nesprávné pohnutky nás vedou, jak jsme ve svém srdci nevěrní a jak nečestně mluvíme. Uvědomíme si, že se vlastně neřídíme Božím zákonem. Když Boží Duch začne prohle-

dávat naše nitro, uvědomíme si, že nemáme důvod být se sebou spokojeni. Budeme se srovnávat s dokonalým charakterem Ježíše Krista a začneme nenávidět způsob, jak sami žijeme.

Starozákonního proroka Daniela navštívil anděl. Když Daniel uviděl zář, která anděla obklopovala, uvědomil si, jak je slabý a nedostatečný. Svou reakci popsal slovy: „*Všechna síla mne opustila, celý jsem zbledl a byl jsem bezmocný.*“ (Daniel 10,8)

Každý, kdo zahlédne dokonalost nebe, se zhrozí nad svým sobectvím a soběstředností. Začne toužit po skutečné vnitřní čistotě, kterou přináší spravedlnost Ježíše Krista. Bude chtít dodržovat Boží zákon a získat charakter podobný Ježíši Kristu.

Apoštol Pavel o sobě napsal: „*Ze strany židovského náboženství mi nikdo nemohl nic vytknout.*“ (Filipským 3,6) Pokud svůj život jen povrchně srovnával s tím, co požadoval zákon, měl dojem, že všechno přesně dodržuje. Když se však začal zajímat o skutečný smysl zákona, začal sebe vnímat tak, jak ho viděl Bůh. Padl na kolena a prosil o odpuštění, protože si uvědomil svou nedostatečnost. Později napsal: „*Dokud jsem nechápal, co vlastně zákon požaduje, měl jsem pocit, že jsem na tom dobře. Když jsem však poznal pravdu, uvědomil jsem si, že jsem zákon přestupoval, že jsem hříšný a odsouzený k smrti.*“ (Římanům 7,9) Teprve když si Pavel uvědomil, jak dalekosáhlý zákon je, došlo mu také, jak odporné je zlo. Pak už nebyl na sebe hrdý, ale opravdově se pokořil.

Bůh neposuzuje všechny špatné činy – všechny hříchy – stejně. Podobně jako my, i on považuje některé hříchy za horší než jiné. I když nám však některé špatné činy připadají malé a bezvýznamné, pro Boha není žádný hřích příliš malý. My lidé se často mýlíme, Bůh však vidí realitu takovou, jaká opravdu je. Někteří lidé pohrdají alkoholy a říkají, že ti se do Božího království nikdy nedostanou. Nic však nenamítají proti pýše, sobectví a závisti, i když tyto projevy Boha urážejí zvláště silně, protože jsou přímým protikladem jeho laskavého charakteru.

Každou bytost v nebi motivuje nesobecká láska. Ten, kdo spáchá nějaký hrozný čin, cítí snad lítost a stydí se.

Možná si uvědomuje, že potřebuje Boží milost. Pyšný člověk si však neuvědomuje, že něco potřebuje, odmítá Ježíše Krista a dary, které nabízí.

NEČEKEJME NA LEPŠÍ PŘÍLEŽITOST

Ježíš Kristus jednou vyprávěl příběh o výběřčím daní a o tom, jak se modlil: „*Ten výběřčí stál úplně vzadu, hlavu měl skloněnou, ani se neodvážil pohlédnout vzhůru. Na znamení lítosti se bil do prsou a modlil se: „Bože, slituj se nade mnou, jsem velký hříšník.“*“ (Lukáš 18,13) Výběřčí si uvědomoval, že je špatný, a ostatní lidé se na něj také tak dívali. Uvědomil si, že potřebuje záchranu, proto předstoupil před Boha se svým břemenem viny a hanby. Prosil o slitování. Otevřel se vlivu Božího Ducha, který jej mohl vysvobodit z moci zla.

Dále Ježíš vyprávěl o farizeovi, který v modlitbě Bohu pouze děkoval za to, že není jako ostatní lidé. Jeho modlitba dokazovala, že se uzavřel před působením Božího Ducha. Protože se od Boha velmi vzdálil, vůbec si neuvědomoval, jak na tom vlastně je. Svůj život neporovnával s Boží dokonalostí. Neměl pocit, že něco potřebuje, a také od Boha nic nedostal.

Když si uvědomíme, jak nedostateční vlastně jsme, nemusíme čekat, až se zlepšíme. Nedomnívejme se, že nemůžeme jít k Ježíši Kristu, protože nejsme dost dobří. Můžeme se opravdu zdokonalit jen vlastním snažením? „*Je snad člověk schopen změnit barvu své kůže nebo levhart své skvrny? Nikoli. Stejně tak ani vy už nejste schopni jednat správně, neboť jste už příliš zabředli do páchání zla.*“ (Jeremjáš 13,13) Skutečně pomoci nám může jedině Bůh. Nečekejme, až nás ně-

kdo bude prosit, abychom se změnili, nečekejme na nějakou lepší příležitost nebo na to, až se začneme více ovládat. Sami toho mnoho nezvládneme. Musíme přijít k Ježíši Kristu takoví, jací jsme.

Náš nebeský Otec je Bůh lásky a milosti. Nemůže nás však zachránit, pokud odmítáme jeho milost. Kristův kříž dokazuje, jak hrozný je hřích. Když někdo tvrdí, že Bůh je příliš dobrý na to, aby nakonec nějakého hříšníka odmítl, měl by se pozorně zahledět na Kristův kříž. Zachránit nás může pouze obět Ježíše Krista. Bez této oběti se nemůžeme zbavit moci ani důsledků zla. Bez ní bychom nikdy nemohli žít v nebi spolu s anděly. Bez ní by se v nás nikdy nemohl rozvinout duchovní život. Ježíš Kristus vzal na sebe naše viny a trpěl místo nás, aby nás zachránil. Lásky, utrpení a smrt Božího Syna dokazují, jak je hřích strašný. Dokazují také, že jediný způsob, jak se můžeme zbavit zla, je uvěřit v Ježíše Krista. Jedině když se odevzdáme jemu, získáme naději na věčný život v jeho království.

Nevěřící lidé se někdy omlouvají tím, že se srovnávají s věřícími, a docházejí k závěru: „Jsme stejně dobří jako oni. Věřící se nechovají o nic lépe než my. Žijí požitkářsky stejně jako my. Dělají jen to, co se jim líbí.“ Nedostatky jiných používají jako omluvu, že nejednají tak, jak by měli. Chyby a hříchy druhých nikoho neomlouvají. Bůh nás nevyzývá, abychom se srovnávali s ostatními nedokonalými lidmi. Naším vzorem a měřítkem je dokonalý Boží Syn. Ti, kdo si stěžují na nedostatky ostatních lidí, by měli předvést lepší způsob života. Jestliže vědí, jak by věřící měli jednat, nemají o to větší odpovědnost? Vědí, co je správné, ale odmítají se tak chovat.

Neodkládejme chvíli, kdy se rozhodneme skoncovat s hříchem ve svém životě a obrátit se k Ježíši Kristu. O čistotu života musíme usilovat s jeho pomocí. Tisíce lidí se dopustily chyby tím, že otálely – a stálo je to věčný život. Náš život na této zemi je krátký a nejistý. Často nedomýšlíme, jakému nebezpečí se vystavujeme, když váháme upo-

slechnout volání Božího Ducha. Odkládat rozhodnutí žít podle Boží vůle, vlastně znamená, že jsme se rozhodli žít dál v hříchu. I malé hříchy jsou velmi nebezpečné. Zlo, které neodmítneme, nás nakonec ovládne a zničí.

Adam s Evou přesvědčovali sami sebe, že sníst zakázané ovoce je něco nepodstatného. To přece nemůže mít tak strašné důsledky, před jakými je Bůh varoval. Ona „malá“ věc však znamenala, že nerespektovali Boží svatý a neměnný zákon.

Neuposlušnost oddělila lidskou rodinu od Boha a zamořila svět utrpením a smrtí. Už po celá staletí se ze země ozývá nekončící bolestné úpění. Celá planeta trpí, protože se člověk rozhodl neuposlechnout Boha. Určité důsledky se projeví i v nebi. Protože člověk přestoupil Boží zákon, měl Ježíš Kristus zemřít na golgotském kříži. Nikdy nepovažujme žádný hřích za něco malého a bezvýznamného.

Každé zlo, každý hřích, každé odmítnutí Boží milosti zatvrzuje lidské srdce proti Bohu. V důsledku toho se pak nesprávně rozhodujeme a nejsme schopni porozumět Boží lásce. Každý hřích působí, že máme ještě menší chuť poslouchat Boha a že jsme méně ochotni podřídit se působení Božího Ducha.

Mnoho lidí ví, že nejednají správně, nechtějí však změnit svůj život. Domnívají se, že budou schopni se změnit, až budou chtít. Myslí si, že mohou opakovaně Boha odmítat, a přesto jim bude Bůh stále nabízet svou milost. Jednají podle toho, k čemu je vede satan, ale domnívají se, že jakmile se v jejich životě začne dít něco nepříjemného, rychle se budou moci vrátit k Bohu. Ono to tak snadné ale není. Hřích mění naše přání a zvyky. Jestliže se někdo nechá

dlouhodobě deformovat hříchem, těžko se bude najednou chtít podobat Ježíši Kristu.

Jediný nesprávný rys charakteru, jediná hříšná touha, které se nechceme vzdát, nakonec zabrání vlivu Božího slova, aby nás mohlo změnit. Pokaždé, když se rozhodneme jednat podle návodu satana, vzdalujeme se od Boha. Člověk, který nechce poslouchat Boží slovo a řídit se jím, nakonec sklídí, co zasel. Bible zaznamenala velice moudré a vážné varování Šalomouna: „*Kdo jedná svévolně, polapí se sám do svých vin; hříchy ho spoutají jako pevné provazy.*“ (Příslóví 5,22)

Ježíš Kristus je připraven osvobodit nás od hříchu, nikdy nás však nenutí, abychom přestali hřešit nebo abychom jednali podle jeho návodu. Jestliže nechceme, aby nás osvobodil, jestliže nechceme přijmout jeho milost, co pro nás ještě může udělat? Když se odvrátíme od jeho lásky, zničíme se sami. Apoštol Pavel napsal: „*Ten čas je tu právě teď – nezmeškejte ho! Den záchrany je dnes – nezaspěte ho! Když dnes zaslechnete jeho hlas, nezatvrzujte se ve vzdoru proti němu.*“ (2. Korintským 6,2; Židům 3,7.8)

Bible nás upozorňuje, že „*člověk posuzuje jen podle toho, co vidí, ale Hospodin bere v úvahu lidské pohnutky a úmysly*“ (1. Samuelova 16,7).

Naše srdce se všemi svými starostmi i radostmi vykazuje také nečistotu a nečestnost. Bůh však zná naše pohnutky a úmysly. Ví, co bychom chtěli dělat. Nemáme jinou možnost než k němu jít se všemi svými špatnostmi a otevřít se před ním, vždyť on o nás stejně všechno ví. Podobně jako král David bychom ho měli prosit: „*Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce, zkoušej mě, ty znáš můj neklid, hled,*

*zda jsem nesešel na cestu trápení, a po cestě věčnosti mě ved!“
(Žalm 139,23.24)*

Někteří z nás přijmou víru v Boha rozumově, ale v jádru zůstanou nezměnění. Měli bychom také prosit: „*Stvoř mi, Bože, stvoř mi čisté srdce, v mém nitru obnov upřímnost.*“
(Žalm 51,12)

Musíme být poctiví sami k sobě. V této věci musíme být otevření a čestní, protože se jedná o náš život. Tuto otázku musíme vyřešit mezi sebou a Bohem – a musíme ji vyřešit jednou provždy. Víra bez praktických důsledků nás nezachrání.

Je třeba, abychom studovali Boží slovo – Bibli – a modlili se. Bible nám představuje Boží zákon, seznamuje nás s životem Ježíše Krista a ukazuje nám, jak můžeme žít čistým a bezhříšným životem. „*Usilujte o pokoj se všemi a o svatost, bez níž nikdo nespatří Pána.*“ (Židům 12,14) Boží slovo nám umožňuje poznat hrůzu hříchu a ukazuje, jak můžeme být zachráněni. Musíme mu naslouchat a musíme se jím řídit, protože z jeho stránek k nám promlouvá Bůh.

Když si uvědomíme, jak hrozný je hřích, poznáme také, jak na tom ve skutečnosti jsme. Nemusíme však propa-

dat beznaději. Ježíš Kristus přišel na tuto zemi proto, aby zachránil hříšné lidi. Nemusíme se snažit něčím si získat Boží přízeň a zájem. On nás má rád a „*prostřednictvím Ježíše Krista s námi uzavřel mír*“ (2. Korintským 5,19).

Bůh svou láskou přitahuje k sobě své chybující děti. Má s našimi chybami a nedostatky mnohem více trpělivosti než naši rodiče. Chce zachránit všechny své děti, všechny lidi.

Laskavě a jemně volá hříšné a bloudící, aby se k němu vrátili. Boží sliby a varování dokládají jeho nekonečnou lásku.

Čas od času nám satan našeptává, že jsme beznadějně hříšní. V takové situaci máme možnost obrátit pozornost na svého Zachránce a začít mluvit o jeho moci a jeho dobrotě. Když se na něj obrátíme, on nám pomůže. Satanovi pak můžeme odpovědět, že si uvědomujeme, jak jsme nedostateční, ale že „*Ježíš přišel na svět zachránit nás, od Boha odloučené a smrti propadlé*“ (1. Timoteovi 1,15). Jeho dokonalá láska má moc nás zachránit.

Ježíš Kristus vyprávěl jednomu ze svých hostitelů, Šimonovi, příběh o dvou dlužnících. Jeden dlužil věřiteli malý obnos, druhý však dlužil ohromnou sumu. Majitel oběma dluh odpustil, protože ani jeden z nich neměl čím zaplatit. Pak se Šimona zeptal: „*Co myslíš, který z nich ho bude mít víc rád?*“ Šimon odpověděl: „*Mám za to, že ten, kterému více prominul.*“ (Lukáš 7,42.43)

Jsme hříšní lidé, Ježíš však zemřel, aby nám mohl odpustit. Jeho nezměřitelná oběť je dostatečná, aby zaplatila za naše viny. Nejvíce ho milují ti, kterým nejvíce odpustil. Budou mu nablízku i v nebi a budou mu stále děkovat za jeho velkou lásku a oběť. Čím hlouběji pochopíme Boží lásku, tím více poznáme, jak hrozný je hřích. Když si uvědomíme, jak hluboce se snížil, aby nás zachránil, nemůže nás to nechat lhostejné. Jakmile alespoň trochu porozumíme oběti Ježíše Krista, pocítíme lítost nad svými hříchy a naše srdce zaplaví láska k němu.

ÚVODNÍ PŘÍBĚH:

Tíha Mary Mallonové

Život Mary Mallonové se zpočátku odvíjel nenápadně. V rodném Irsku nezažila nic zajímavého, snad jen to, že v dětství prodělala tyfus a vyléčila se. Později odešla do Ameriky. Plná očekávání a velkých představ začala nový život v New Yorku. A začala ho dobře, zanedlouho po příjezdu našla místo kuchařky v jedné zámožné rodině.

Po několika měsících však tři členové rodiny onemocněli. Mary si našla nové místo. I tam se po několika měsících objevil tyfus. Další místo si našla u farmáře na venkově ve státě Maine. Celou jedenáctičlennou rodinu zachvátila nákaza tyfu. Otec rodiny dal Mary zvláštní odměnu za všechno, co musela u nich prožít. V roce 1903 se vrátila do New Yorku. Tentokrát epidemie tyfu zasáhla celé okolí domu, ve kterém pracovala jako kuchařka. Tato událost se poprvé objevila v úředním záznamu.

Rok nato pracovala ve státě Rhode Island. Čtyři členy rodiny, kde vedla domácnost, postihl tyfus. Její další pohyb můžeme sledovat poměrně přesně podle výskytu tyfu. Nastoupila u nové rodiny, připravila dezert z čerstvého ovoce, její zkušené ruce ho uměly nádherně nazdobit. Za pár dnů se u několika členů rodiny projevíly první příznaky nemoci, byl to tyfus.

Mary se spěšně přestěhovala na další místo. Tentokrát se o ni ale začal zajímat odborník na tyfus, doktor G. A. Soper. Pozorně sledoval, co se bude dít na jejím novém pracovišti u bohaté rodiny na Park avenue. Brzy v domě onemocněla pradlena, ale vyléčila se. Pak onemocněla dcera majitelů domu – a nemocí podlehla.

Nazítří u domu zastavila sanitka s lékařkou v doprovodu tří policistů. Kuchařka byla navzdory svým protestům převezena do nemocnice a podrobena důkladnému vyšetření. Podezření se potvrdilo. Její organizmus si vypěstoval imunitu, ale stal se nositelem smrtonosné nákazy. Nemocnice jí zajistila oddělené ubytování. Po třech letech, když slíbila, že si najde jiný druh zaměstnání, ji z nemocnice propustili.

Na svobodě si změnila jméno a zmizela. Nejdříve pracovala v prádelně, ale nakonec dostala nabídku práce v kuchyni – a neodolala. Znovu se tu a tam začaly objevovat případy tyfu.

V roce 1915 se doktor Soper dověděl, že se objevilo na dvacet případů tyfu v jedné z newyorských nemocnic. Doktor Soper navštívil nemocnici, prohlédl si pacientky a pak spěchal do kuchyně. Nemýlil se. Kuchařka se sice jmenovala jinak, ale byla to dobře známá Mary Mallonová. Tentokrát se už ani nebránila, když ji odváděli do jejího karanténního bytu v nemocnici, kde pak strávila celkem dvacet tři let.

Historik poznamenal: „Po třicet let nákaza tyfem, která přinášela ostatním hrozné utrpení a krutou smrt, naplňovala její život hořkostí a trápením ducha.“ Nás však ohrožuje ještě větší nebezpečí – nákaza zla, hříchu. Jak často se člověk, který je na tom zdánlivě dobře, stává příčinou tragédie pro jiné. Zárodky zla, které nosíme a pěstujeme ve svém srdci, zaručeně přinesou bolest a utrpení nám samotným, ale možná ještě více lidem kolem nás.

ČISTÉ SVĚDOMÍ

„Nedobře se daří tomu, kdo ukrývá svá přestoupení, kdo je však vyzná a opustí, získá milost a požehnání.“ (Příslaví 28,13)
Podmínky, jak můžeme získat Boží milost, jsou jednoduché, rozumné a spravedlivé. Bůh od nás neřádá, abychom vykonali něco těžkého nebo bolestného, aby nám odpustil. Nemusíme konat dlouhé a únavné poutě. Nemůžeme své hříchy odčinit ani utrpením. Opuštění dosáhne každý, kdo svá přestoupení vyzná a opustí.

Apoštol Jakub nám radí: *„Vyznávejte si vzájemně své hříchy a modlete se jedni za druhé, abyste mohli být uzdraveni.“ (Jakub 5,16)*

Svoje hříchy vyznáváme Bohu, protože jen on nám je může odpustit. Své viny si však vyznáváme také navzájem. Jestliže jsme se nesprávně zachovali vůči svému příteli nebo sousedovi, měli bychom mu říct, že to uznáváme a že je nám to líto. Takový člověk by nám pak měl odpustit. Následně bychom měli prosit o opuštění také Boha, protože ten, komu jsme ublížili, patří Bohu. Když někomu ublížíme, dopouštíme se bezpráví i vůči jeho Tvůrci a Zachránci.

Celý problém máme představit Ježíši Kristu, našemu Zástupci v nebi, našemu Veleknězi. *„Máme však u Boha mocného prostředníka, jeho Syna Ježíše... Je schopen s námi spolu-prožívat naše slabosti, protože procházel stejným pokušením jako my, ale nedal se jím nikdy svést k hříchu.“* (Židům 4,14.15) On má moc odstranit každý náš hřích a každou vinu.

My se však musíme před Bohem snížit, uznat jeho autoritu a připustit, že jsme udělali něco nesprávného. To je první podmínka, aby nás Bůh mohl přijmout. Jestliže jsme neprožili pokání, nepokořili se a nevyznali své nedostatky, pak jsme vlastně neprosili o odpuštění. Jestliže se nám naše hříchy neprotiví, pak ani nestojíme o odpuštění a nemůžeme od Boha získat vnitřní pokoj. Jestliže jsme nezískali od Boha odpuštění hříchů, pak je to jen proto, že jsme se před Bohem nepokořili a nechceme se řídit tím, co nám ukazuje Bible. Bůh nám podrobně vysvětlil, co máme udělat. Máme být ochotni zamyslet se a uznat, že jsme udělali něco nesprávného. Nemáme věc zlehčovat a odbývat. My sami musíme uznat, jak škodlivé zlo je, a mít k němu odpor. Nikdo nás k tomu také nemůže nutit. Pokud upřímně vyznáme své hříchy a nebudeme před Bohem nic skrývat, on nás vyslyší a projeví nám svou milost. Král David kdysi napsal: *„Blízko je Bůh těm, kdo jsou zdrceni v srdci, a zachraňuje ty, jejichž duch je zdeptán.“* (Žalm 34,19)

Opravdové vyznání nazývá zlo pravým jménem. Pojmenuje přesně, co se stalo. Některé hříchy máme vyznat pouze Bohu. Pokud jsme ublížili konkrétnímu člověku, měli bychom za ním jít a říct mu, že je nám to líto. Některé hříchy bychom měli vyznat veřejně. Pokaždé, když vyznáme své viny, měli bychom mluvit konkrétně.

V době proroka Samuela se Izraelci neřídili Boží vůlí. Přestali Bohu důvěřovat a měli za to, že už není schopen je dále vést. Nevníмали Boží moc a nedůvěřovali Bohu, že se o ně postará. Odmítli Vládce vesmíru a dožadovali se krále, jakého měly okolní národy.

Bůh jejich žádosti vyhověl, ale tím pro ně začaly velké problémy. Dříve než mohli získat od Boha odpuštění, učinili následující vyznání a žádali Samuela: „*Pros za nás našeho Boha, abychom nezemřeli, neboť jsme naše provinění svou pošetilou žádostí o krále ještě prohloubili.*“ (1. Samuelova 12,19) Museli označit přesně, čeho se dopustili a co bylo příčinou jejich dalších těžkostí. Nebyli Bohu vděční za to, co pro ně dělal v předcházejících letech, proto s ním ztratili kontakt.

Bůh nemůže přijmout naše vyznání, pokud neprožijeme opravdové pokání a nevzdáme se svého hříchu. Musíme v životě udělat rozhodnou změnu. Jestliže svého hříchu upřímně litujeme, vzdáme se všeho, co se Bohu nelíbí. Bible nám naprosto jednoznačně říká, co máme udělat: „*Omyjte se, očistěte se, abych se už nemusel dívat na zločiny, kterých se dopouštíte. Přestaňte páchat zlo a naučte se konat dobro! Jednejte spravedlivě a pomáhejte všem, kdo musí snášet příkoří. Ujměte se sirotků a zastáňte se ovdovělých žen.*“ (Izajáš 1,16.17) Jestliže člověk, který se provinil, „*vrátí, co si vzal do zástavy nebo dokonce ukradl, bude respektovat všechna spravedlivá nařízení a zanechá špatností – zcela jistě nezemře, ale bude žít*“ (Ezechiel 33,15).

Apoštol Pavel popsal, jak velké změny se odehrají s člověkem, který prožije opravdové pokání: „*Pohledte, k čemu vás vedl tento zármutek podle Boží vůle: jakou ve vás vzbudil*

opravdovost, jakou ochotu k omluvě, jaké znepokojení, jakou bázeň, jakou touhu, jakou horlivost, jakou snahu potrestat viníka! Tím vším jste prokázali, že jste se v té věci zachovali správně.“ (2. Korintským 7,11)

ZLO OTUPUJE VNÍMAVOST

Když zlo – hřích – otupí morální vnímavost člověka, přestane si uvědomovat své charakterové nedostatky. Jeho nesprávné činy mu nepřipadají závažné. Dokud mu Duch svatý neotevře oči, vlastně je ani nevnímá. Člověk, kterého nevede Duch svatý, nemůže ani upřímně a opravdově vyznávat své chyby. Své hříchy omlouvá a vysvětluje, že za jiných okolností by se jich nedopustil.

Když Adam a Eva snědli zakázané ovoce, začali se stydět a dostali strach. Nejdříve mysleli jen na to, jak by svůj přestupek omluvili a unikli tak trestu. Když se Bůh zeptal na jejich čin, Adam svaloval vinu na Evu a na Boha: „*Za to může ta žena, kterou jsi mi dal. To ona mi*

přinesla ovoce ze zakázaného stromu.“ Podobně se také Eva snažila vinu svalit na hada: „*Já za to nemohu, to had, kterého jsi stvořil, mne podvedl.*“ (Genesis 3,12.13) Vlastně tím Bohu říkala: „*Proč jsi stvořil hada? Proč jsi mu dovolil, aby přišel až do rajské zahrady?*“ Snažila se ospravedlnit a vinu za svůj přestupek svalit na Boha.

Snaha omlouvat své přestupky má původ u satana. Lidé se k tomu ochotně přidávají. Bůh neuznává a nepřijímá takové vyznání hříchů, které svaluje vinu na někoho jiného. To není skutečné vyznání.

Pravé pokání vede člověka k tomu, aby své nedostatky uznal, nesnažil se předstírat, že je nevinný a nevymlouval se. Podobně jako výběrčí daní z příběhu, který vyprávěl Ježíš Kristus, prosí Boha a ani se neodváží pohlédnout vzhůru: „*Bože, slituj se nade mnou, jsem velký hříšník.*“ Bůh odpouští těm, kdo uznají, že se provinili, vždyť Ježíš Kristus položil život proto, aby zachránil hříšné lidi, kteří prožívají pokání. Slouží jako Velekněz – náš Zástupce – v nebi.

V Bibli si můžeme přečíst příběhy lidí, kteří prožili skutečné pokání. Pokořili se a vyznali své přestupky. Nesnažili se vymlouvat nebo obhajovat své chyby. Například apoštol Pavel vyznává, jak se zpočátku snažil vyvraždit všechny křesťany. Nepokouší se svůj hřích zlehčovat. Naopak, představil ho v tom nejhorším světle: „*Velekněží mne a dával uvěznit, abych Ježíšovy následovníky vyhledával, zatýkal a dával uvěznit. Vždy jsem byl pro to, aby byli odsouzeni k smrti. Dával jsem ty lidi bičovat v synagogách a nutil je, aby veřejně tupili svou víru. Byl jsem jako posedlý a začal jsem je pronásledovat i v jiných městech.*“ (Skutky 26,10.11) Podobně

ochotně a upřímně vyznal: „Ježíš přišel na svět zachránit nás, od Boha odloučené a smrti propadlé. A jestli byl někdo od Boha daleko, byl jsem to já.“ (1. Timoteovi 1,15)

Člověk, který si uvědomuje závažnost svých přestupků, je pokorný a prožívá skutečné pokání, pocítí také, jak velice jej Bůh má rád. Pochopí, jakou cenu Bůh zaplatil na golgotském kříži. Člověk, který si uvědomuje své hříchy, prožije lítost a vyzná svá provinění Bohu. Přejde k Bohu s takovou důvěrou, s jakou přichází dítě k laskavému tatínkovi. Apoštol Jan nás ujišťuje: „Jestliže své hříchy vyznáváme, smíme se spolehnout na Boží sliby, že nás očisťuje od každé špinavosti a promíjí nám každé selhání.“ (1. Janův 1,9)

ÚVODNÍ PŘÍBĚH:

Kuba mi řekl ahoj

Jedni manželé se rozhodli, že si adoptují čtyři děti. Děti už nebyly malé. Nesly si životní srámy na duši. Neměly nejlepší start do života. Adoptivní rodiče je zahrnuli neobyčejnou láskou a dělali všechno pro to, aby se z nich staly šťastné, normální, vyrovnané děti. Nebylo to ale jednoduché. Jejich noví rodiče se museli mnohému naučit a mnohé překousnout. Museli osvědčit ohromnou trpělivost, stále znovu určovat hranice, projevit neskutečnou vynalézavost a vytrvalost.

Nejstaršího Jendu čas od času přepadala těžká depresivní nálada. V takových chvílích se uzavíral do sebe a špatně spolupracoval s ostatními dětmi i učiteli. Ve škole jeho zasmušilost postavila mezi něj a ostatní děti bariéru.

Rodiče nepřestávali prokazovat desetiletému Jendovi lásku, aby alespoň doma cítil jistotu. Jedno odpoledne jim zavolal třídenní učitel a požádal je, aby přišli do školy na pohovor. Pověděl jim, že se Jenda často straní ostatních dětí, nezapojuje se do her, nekomunikuje.

Večer se doma s Jendou pokusili o problémů mluvit. „Proč nám nepovíš o svém trápení? Možná bychom ti mohli pomoci.“

Jenda vážně a přímo odpověděl: „Já opravdu nevím. Chtěl jsem se jim všem vyrovnat! Ale nevím proč.“

„Vyrovnat se jim – v čem?“ chtěla zjistit matka.

„Já nevím. Jsou na tom tak dobře...“

„Myslíš,“ zeptal se otec, „že když nemuseli prožít něco tak špatného jako ty, že na ně můžeš být nazlobený?“

Ukázalo se, že problémem nebyly ostatní děti, problém si nosil Jenda v sobě. Rozhovor se protáhl do pozdních hodin a rodiče měli pocit, že se věci alespoň trochu pohnuly k lepšímu.

V noci dostala maminka nápad. Ráno si Jendu zavolala a zeptala se ho: „Vzpomínáš si, jak jsi vyplňoval tabulku splněných povinností? Teď budeš mít jinou tabulku. Každý večer si do ní napíšeš, co hezkého ti druzí lidé během dne udělali.“

První večer napsal do tabulky jediný řádek: „Kuba mi dnes řekl ahoj.“ Další den to bylo horší. Neměl co zapsat. Třetí den si zapsal: „Pan učitel mě nechal rozdávat papíry.“ Pro chlapce, jehož vztahy k okolí visely na tenkých nitkách, to byl velký a důležitý projev důvěry.

Ke čtvrtému dni si zapsal: „Kuba si mě vybral do družstva, i když zbývali ještě tři kluci.“ Další den si poznamenal dvě věty: „Pan učitel mě nechal sbírat domácí úkoly“ a „Tomáš mi ukázal své šipky“.

Seznam se každý den o něco prodlužoval. Za týden Jenda zjistil, že políčka jsou malá a že do nich nemůže zapsat všechno. Na konci měsíce, když mu maminka nabízela novou tabulku, se bránil: „Už mi ji nedávej, musel bych tam zapisovat celý večer a tolik času nemám.“

Zaujal mě Jendův první zápis: „Kuba mi dnes řekl ahoj.“ Často si zřejmě neuvědomujeme, co může jednoduché gesto, drobný čin, prosté slovo nebo jenom úsměv znamenat pro druhého člověka, jak velký vliv může mít.

Stejně důležité však bylo i rozhodnutí a odvaha Jendy začít měnit svůj postoj. Bez jeho snahy by ani přátelská gesta druhých nepřinesla ovoce. Chceme-li změnit vztahy s lidmi, musíme začít u sebe.

ÚPLNÉ ODEVZDÁNÍ

Bůh nám slíbil: „*Jestliže mne budete hledat celým srdcem, vždy mne naleznete.*“ (Jeremjáš 29,13) Jedině když odevzdáme své srdce Bohu úplně, bude nás moci proměnit, abychom se mu podobali. Přirozeně jsme Bohu odcizeni, a ani s ním nechceme mít nic společného. Bible nás v tomto stavu označuje za „*duchovně mrtvé*“ (Efezským 2,1). Říká: „*Zkaženost pronikla hluboko do vašeho srdce. Od hlavy k patě na vás není jediné zdravé místo.*“ (Izajáš 1,5.6) Satan drží své následovníky v tvrdém područí. Dostali se do „*ďáblových nástrah, do kterých se dali polapit, když podlehli jeho vůli*“ (2. Timoteovi 2,26).

Bůh nás chce uzdravit a osvobodit. Aby toho dosáhl, musí nás úplně proměnit, abychom přijali nové zájmy a nové návyky. Nemůže to uskutečnit, pokud se mu úplně neodevzdáme.

NEJVĚTŠÍ ZÁPAS

Zápas proti vlastnímu sobectví je tím největším zápasem, do jakého se člověk může zapojit. Odevzdat se Bohu a do-

volit mu, aby ovládl naše myšlení, to je pro nás velmi těžké. Chceme-li, aby nás Bůh vnitřně obnovil a očistil, musíme mu předat vládu ve svém životě.

Boží nepřítel – satan – se nás však snaží přesvědčit, že nás Bůh zotročí a že budeme muset slepě plnit nelogické požadavky. Tvrdí, že Bůh vyžaduje poslušnost, aniž by své požadavky zdůvodnil. To ale není pravda. Ve službě Bohu se řídíme rozumem i svědomím. Bůh všechny vyzývá: „*Přijďte za mnou a promluvíme si spolu.*“ (Izajáš 1,18) K poslušnosti nás nenutí. Naši úctu může přijmout jen tehdy, když ji projevujeme svobodně a z vlastního přesvědčení. Kdyby nás Bůh přinutil, abychom ho poslouchali, nemohlo by se rozvíjet naše myšlení a náš charakter. Fungovali bychom jako stroje, a to si náš Tvůrce nepřál. Přeje si, abychom jako vrcholné dílo jeho stvoření co nejlépe využívali svůj rozum i své tělo. Ukazuje nám velká požehnání, která nám chce ze své milosti dát.

Bůh nás vyzývá, abychom se mu svěřili. Jen tak nás může vést a uskutečňovat v našem životě svoje záměry. Ponechává nám právo rozhodnout se, co budeme dělat. Máme možnost vybrat si záchranu od hříchu a svobodu, které Bůh nabízí svým dětem.

Když se rozhodneme odevzdat se Bohu, rozhodujeme se zároveň, že se vzdáme všeho, co by nás od něj oddělovalo. Ježíš Kristus to vyjádřil slovy: „*A tak každý, kdo se chce stát mým učedníkem, ať si dobře rozváží, čeho by se pro mne musel vzdát.*“ (Lukáš 14,33) Musíme se vzdát všeho, co by nás odvádělo od Boha.

Mnoho lidí uctívá bohatství. Touha po majetku a láska k penězům je připoutávají k satanovi. Jiní nade všechno

cení uznání a pocty lidí. Touží po tom, aby k nim ostatní vzhlíželi s obdivem a oslavovali je. Další lidé touží po snadném a sobeckém životě bez námahy. To všechno však musíme překonat. Nemůžeme napůl náležet Bohu a napůl se věnovat sobeckým zájmům, běžným v tomto světě. Božími dětmi můžeme být jen tehdy, když jimi budeme naplno.

PRAVÁ MOTIVACE

Někteří lidé tvrdí, že slouží Bohu, snaží se však dodržovat jeho požadavky bez jeho pomoci. Svými vlastními skutky se pokoušejí vytvořit si ušlechtilý charakter a zasloužit si Boží záchranu. Nemotivuje je láska ke Kristu. Snaží se konat dobré skutky v přesvědčení, že to Bůh od nich vyžaduje, aby se mohli dostat do nebe. Takové náboženství nemá cenu. Jestliže v nás bude žít Kristus, naplní nás jeho láska. Radost, která je důsledkem přátelství s ním, nás bude motivovat, abychom mu byli co nejbližší. Budeme o něm přemýšlet tak intenzivně, že zapomeneme na svoje sobecké zájmy. Láska k němu bude usměrňovat každý náš čin.

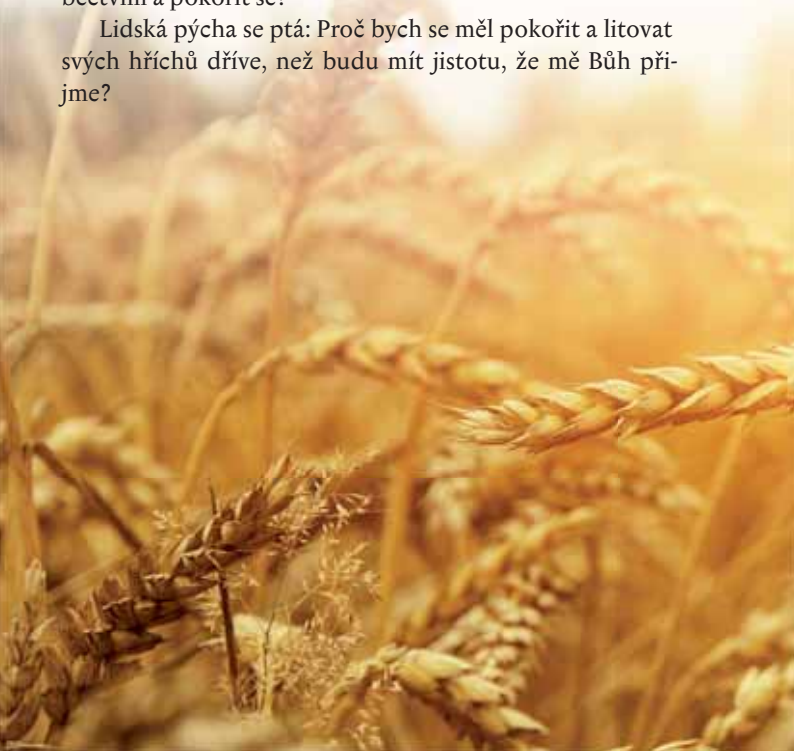
Jestliže si uvědomíme Boží lásku, nebudeme se ptát, co je minimum jeho požadavků, aby se to dalo ještě považovat za poslušnost. Naopak, budeme se snažit uskutečnit všechno, co si náš Zachránce přeje. Ti, kdo o sobě tvrdí, že jsou křesťané, ale neprožívají opravdovou lásku k Ježíši Kristu, mluví prázdná slova. Pro ně je život s Kristem vlastně hrozná dřina.

Máme pocit, že odevzdat Kristu všechno, je příliš velký požadavek? Položme si otázku: Co pro mne Kristus vykonal? Boží Syn dal všechno – svůj život, svou lásku, tr-

pěl – proto, aby nás zachránil. My si takový projev lásky nezasloužíme. Má smysl před ním zavírat své srdce?

V každém okamžiku života od něj dostáváme různé dary – projevy jeho požehnání a milosti. Nikdy nevíme, od čeho všeho nás ochránil. Můžeme se seznámit s Pánem, který za nás položil svůj život, a pak jeho lásku odmítnout? Ježíš Kristus je vládce nebes, ale kvůli nám se pokořil. Máme právo si stěžovat, že musíme zápasit se svým sobectvím a pokořit se?

Lidská pýcha se ptá: Proč bych se měl pokořit a litovat svých hříchů dříve, než budu mít jistotu, že mě Bůh přijme?

Odpověď můžeme najít, když pohlédneme na Ježíše Krista.

Je to vládce nebes, a přesto se postavil na naše místo a nesl naše viny. *„Vždyť položil svůj vlastní život a zemřel jako nějaký provinilec. Vzal na sebe nepravosti všech lidí a stal se prostředníkem těch, kdo se provinili.“ (Izajáš 53,12)*

Když Kristu odevzdáme celý svůj život, co mu tím vlastně dáme? Odevzdáme mu své srdce zamořené zlem – hříchem, aby ho očistil a uzdravil. Žádáme ho, aby nás svou nekonečnou láskou zachránil. A přesto si někteří lidé myslí, že je to těžké, odevzdat mu život. Stydím se, když něco takového slyším, stydím se tato slova napsat.

KRISTUS NABÍZÍ TO NEJLEPŠÍ

Bůh po nás nežádá, abychom se vzdali něčeho, co je pro nás prospěšné. Sleduje vždy jen to, co je pro nás nejlepší. Jak bych si přála, aby to pochopili všichni, kdo ještě Ježíše Krista nepřijali. Ježíš jim nabízí něco daleko lepšího, než co jsou schopni pro sebe vymyslet sami. Ti, kdo odmítají, co jim nabízí Bůh, jsou vlastně sami proti sobě.

Jestliže se rozhodneme dělat něco, před čím nás Bůh varuje, pak nám to nikdy nepřinese skutečnou radost. On ví, co je pro nás dobré, a pro každého člověka má plán. Naše neposlušnost vůči Bohu vždy zákonitě vede k nespokojenosti a ke smrti.

Nemysleme si, že Bůh vidí rád, když lidé trpí. Celé nebe se zajímá o to, abychom byli šťastni. Bůh, náš nebeský Otec, nám nebrání v ničem, co nám může přinést skutečnou radost. Vyzývá nás, abychom opustili zlozvyky a nesprávné věci, které nám mohou přinést jen bolest a utrpení. On ví, co by nám mohlo zabránit prožívat plné štěstí a věčný život.

Spasitel světa přijímá lidi takové, jací jsou – se všemi jejich slabostmi a chybami. Jejich nedostatky však odstraňuje a svou krví jim nabízí záchranu. Naplní touhy každého člověka, který se chce zapojit do jeho díla. Všem, kdo k němu přicházejí, nabízí vnitřní pokoj a vyrovnanost. Požaduje po nich jen to, co jim přinese radost a štěstí. Lidé, kteří ho neposlouchají, nemohou nikdy prožít tuto radost. Skutečnou radost získáme, když přijmeme Ježíše Krista – na ději na věčný život.

VŮLE A ODEVZDÁNÍ

Někteří lidé se ptají: Jak se mohu odevzdat Bohu – co to znamená? Rádi by svůj život Bohu svěřili, ale nemají na to dost vnitřních sil. Pochybují o existenci Boha a jejich život ovládají zlovyky. Nedokážou ovládat své myšlenky a své sklony. Protože nedodrží vlastní sliby, nedůvěřují si a pochybují o své upřímnosti. Mají pocit, že je Bůh nemůže přijmout. Není však třeba, aby ztrateli naději.

Všichni potřebujeme porozumět, co je to síla vůle. Naše schopnost rozhodovat se je základní silou našeho života. Všechno ostatní závisí na tom, jak využíváme tuto schopnost. Bůh dal každému člověku možnost rozhodovat se; je na nás, abychom ji správně využívali. My sami nedokážeme změnit své srdce ani nedokážeme projevit lásku vůči Bohu. Můžeme se však rozhodnout žít podle jeho vůle. Můžeme mu svěřit své myšlení. On nám potom pomůže rozhodnout se pro správnou cestu. Kristus pak povede celý náš život svým Duchem. Budeme milovat Boha a budeme přemýšlet podobně jako on.

Jestliže toužíme po tom, abychom byli dobří a bezhříšní, je to správné. Nesmíme však zůstat jen u toho. Samotná přání nám nepomohou. Mnoho lidí bude ztraceno, i když si přáli a doufali, že se stanou věřícími. Nikdy nedospěli do stavu, kdy by odevzdali své myšlení Bohu. Oni se vlastně nikdy plně nerozhodli stát se věřícími.

Celá proměna našeho života je důsledkem správného rozhodování. Když se vědomě postavíme na Boží stranu, on nám dá svou sílu, která nás pak povede. Tím, že se každý den odevzdáváme Bohu, dostáváme sílu žít novým životem, životem víry.